

Arrest

nr. 115 237 van 6 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 december 2013 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2013 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 december 2013 om 10 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. TEURELINCX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juli 2008 dienden de verzoekende partijen een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstantie.

Op 13 november 2009 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. X van 6 april 2010 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de verzoekende partijen.

Op 3 mei 2010 dienden de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in.

Op 30 september 2010 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen andermaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen wederom een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 54 699 van 21 januari 2011 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de verzoekende partijen.

Inmiddels dienden de verzoekende partijen op 20 oktober 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 29 oktober 2010 ontvankelijk verklaard.

Op 10 augustus 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

Op 24 augustus 2011 werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen. Tegen deze beslissingen dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 80 265 van 26 april 2012.

Inmiddels dienden de verzoekende partijen op 5 oktober 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 26 september 2013 niet ontvankelijk verklaard.

Op 6 november 2013 dienden de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 29 november 2013 werd ook deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissing.

Eveneens op diezelfde dag werd ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing houdende een inreisverbod genomen. Dit zijn de derde en de vierde bestreden beslissing.

2. Rechtspleging

In zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partijen om de beslissingen tot vasthouding die gepaard gaan met de bevelen om het grondgebied te verlaten aan te vechten, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet, volgens welke tegen een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 51/5, § 3 van dezelfde wet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid, de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre deze gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving (cfr. RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep ingesteld door de minderjarige kinderen niet onontvankelijk is. Als minderjarigen beschikken zij niet over de vereiste bekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het verzoekschrift wordt niet gespecificeerd dat de ouders van de minderjarige kinderen optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen.

3.2. De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op.

Verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen het rechtens vereiste belang ontberen daar er *in casu* sprake is van een herhaald bevel.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet, kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooreerst vast dat aan de verzoekende partijen een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

Tevens blijkt, zoals de verwerende partij opwerpt, dat ten aanzien van de verzoekende partijen reeds op 24 augustus 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker werd genomen. Het beroep tot nietigverklaring dat door de verzoekende partijen werd ingediend tegen deze bevel werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 80 265 van 26 april 2012. Bijgevolg zijn deze bevelen uitvoerbaar. Er blijkt bijgevolg niet dat de eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten de verzoekende partijen tot voordeel kan strekken. De verwerende partij kan de voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 24 augustus 2011 immers hoe dan ook uitvoeren.

Evenwel dient te worden vastgesteld dat indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, de gemachtigde van de Staatssecretaris op dergelijk ogenblik dient te beslissen dat aan het bevel om het grondgebied te verlaten geen uitvoering kan worden gegeven.

In casu voeren verzoekende partijen een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, zodat slechts uitspraak kan worden gedaan over de exceptie na onderzoek van deze grieven.

Wat betreft artikel 8 van het EVRM stellen de verzoekende partijen dat zij ingevolge de bevelen om het grondgebied te verlaten zullen weggerukt worden uit hun sociale omgeving en de plaats waar zij sedert jaren hun hoofdverblijfplaats hebben en het centrum van al hun belangen. Zij benadrukken dat de kinderen hier al lang naar school gaan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip familie- en gezinsleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* wordt niet betwist door de verwerende partij dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens stelt zich de vraag of er sprake is van inmenging in dit gezinsleven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. *In casu* is er sprake van een situatie van eerste toelating voor de verzoekende partijen aangezien de verzoekende partijen nooit enig verblijfsrecht hebben genoten. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de faire balance toets. De beslissingen werden genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance-toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om

familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999) (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu dient te worden vastgesteld dat het hele gezin het grondgebied van het Rijk dient te verlaten, zodat het vaststaat dat er geen obstakels zijn die zouden kunnen verhinderen dat het bestaande gezinsleven verder kan worden gezet.

In zoverre de verzoekende partijen er op wijzen dat ze al lang in België blijven, geïntegreerd zijn en dat hun kinderen hier ook naar school gaan, dient de Raad er toch op te wijzen dat de verzoekende partijen van in het begin op de hoogte waren van hun precaire situatie en aldus behoorden te weten dat de kans er in zat dat ze ooit het land zouden moeten verlaten. Gelet op het feit dat de verzoekende partijen nooit tot een verblijf van onbeperkte duur werden toegelaten, kan het privéleven dat verzoekende partijen in België hebben opgebouwd, wanneer dit wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole, niet leiden tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele en door artikel 8 van het EVRM verboden inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Bovendien tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij hun sociale relaties die zij in België hebben niet ook vanuit het buitenland kunnen onderhouden. Er wordt zelfs niet aannemelijk gemaakt dat deze relaties van die aard zijn dat zij beschermingswaardig zijn.

Hierbij dient ook aangestipt te worden dat de verzoekende partijen de verantwoordelijkheid voor de lange duur van hun verblijf niet kunnen afwentelen op de verwerende partij. Waar de verzoekende partijen pogen voor te houden dat hun asielprocedure heel lang heeft geduurd, dient dit toch enigszins genuanceerd te worden. Zo blijkt dat de verzoekende partijen tot tweemaal toe asiel hebben aangevraagd en telkenmale in beroep zijn gegaan tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal, waardoor het logisch is dat de procedure dan ook langer duurt. Even wel blijkt uit de stukken van het dossier dat beide asielprocedures definitief beëindigd waren op 21 januari 2011. Verder hebben de verzoekende partijen er zelf voor gekozen om geen uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat reeds was genomen in 2012. Zij hebben er dus zelf voor gekozen om hun illegaal verblijf te bestendigen. Ter terechtzitting geeft de advocaat van de verzoekende partijen aan dat ze geen uitvoering hebben gegeven aan dit bevel omdat hun asielprocedure nog niet afgehandeld was. Dit argument strookt geheel niet met de stukken van het administratief dossier waaruit duidelijk blijkt dat de twee asielaanvragen die door de verzoekende partijen waren ingediend reeds definitief waren beëindigd. Ook de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet was toen reeds ongegrond bevonden, zodat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat zij hun lopende procedures hebben afgewacht en om die reden geen uitvoering hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partijen lijken aan te geven dat ze geen banden meer hebben met hun thuisland is dit weinig geloofwaardig. De duur van hun verblijf in België kan geenszins vergeleken worden met de duur van hun verblijf in hun land van herkomst. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partijen nog familie hebben in het land van herkomst.

Wat betreft het schoolgaan van de kinderen beperken de verzoekende partijen tot de gratuite bewering dat de kinderen hun hele schoolloopbaan zouden kwijt zijn. Op grond van een blote bewering kan de Raad niet besluiten tot een schending van het privé-leven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk in deze stand van het geding.

Wat betreft artikel 3 van het EVRM stellen de verzoekende partijen dat hun dochter gelet op de hardhandige aanpak tot vasthouding te kampen heeft met zelfmoordneigingen en hiervoor behandeld werd op de dienst spoedgevallen.

Hierbij dient de Raad op te merken dat de beweringen van de verzoekende partijen niet geheel stroken met de toegevoegde stukken. Uit deze stukken blijkt dat de dochter van de verzoekende partijen zich aangeboden heeft op het UZA voor een spoedconsultatie waarbij hoofdpijn en wazig zicht de ingeroepen klachten betroffen. Het kind geeft aan dat ze veel stress en bezorgdheden heeft omtrent haar huidige situatie. Er wordt uitdrukkelijk aangestipt dat ze geen doodsgedachten heeft en dat er geen suïcidale indicatie is. Er wordt geconcludeerd dat er geen aanwijzingen zijn voor een acute psychiatrische problematiek en dat ze thuis over een goed netwerk beschikt zodat ze weer naar huis mag vertrekken. Als hulpverleningsmaatregelen wordt voorgesteld dat indien het kind het wenst ze gesprekken kan hebben met een therapeut op een zeer laagdrempelige basis. Uit deze beschikbare informatie kan prima facie geen schending van artikel 3 van het EVRM worden afgeleid. *In casu* betwist de Raad niet dat de hele situatie veel stress kan meebrengen voor een kind, evenwel volstaat dit niet om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verder verwijzen de verzoekende partijen naar hun vrees voor vervolging en foltering. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal tot tweemaal toe heeft vastgesteld dat er geen sprake is van een vrees voor vervolging en foltering in hoofde van de verzoekende partijen. Bijgevolg maken de verzoekende partijen geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk op dit punt.

Nu geen schending kan worden vastgesteld van de artikelen 8 en 3 van het EVRM moet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve vaststellen dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij een belang hebben bij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste en de tweede bestreden beslissing.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de voorwaarde van het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk

worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

3.2.2.1. In zoverre de verzoekende partijen echter de schorsing van de tenuitvoerlegging vorderen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod moet worden opgemerkt dat de eerste zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel. Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet – , dan nog tonen de verzoekende partijen niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de beslissingen houdende een inreisverbod, zijnde de derde en de vierde bestreden beslissing, dient te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

J. CAMU